

Hmmm, kako vrijeme leti.. Izgleda mi kao da je to bilo jučer, kada sam ušla u No Excuse ured i gledala nepoznate ljude kako mi nešto objašnjavaju dok sam pila vodu, da mi prestane kruliti u trbuhu. Bila sam jako nervozna da sam zaboravila nešto pojesti, nervozno sam se vozila autobusom misleći da ću se izgubiti po putu do ureda. Na svu sreću nisam se izgubila (mada mi se to dogodilo nekom drugom prilikom kada sam htjela upoznati grad). Isprve sam bila užasno zbunjena, nisam imala pojma što radim većinu vremena te sam još uvijek zbunjena, ali to je ipak normalno za mene. Ono što sam radila u početku i ono što sada radim se dosta promijenilo. U početku sam puno čitala, zapisivala svaku stvarčicu kojom sam se susrela. Polako sam počela misliti da je ova količina knjiga dovoljna da me dovede do ludila. I jest malo, ali moram priznati da nakon prvog šoka od 'toliko stvari' sam počela primjećivati kako sam se poboljšala radeći stvari samostalno, to jest, pametnija sam!

Još uvijek imam nekoliko knjiga za pročitati (već sljedeći dan sam uzela podeblju knjigu o turističkoj geografiji i lokacijama) te imam neke brošure o održivosti, ali ništa posebno. U početku je možda bilo, ali sad? Apsolutno ne. Nikad se nisam zamišljala da radim u uredu. Uvijek pomislim da ću samo početi plakati sjedeći u sobi, buljeći u laptop 4-6 sati dnevno. Zapravo sam shvatila da mi se to sviđa. Također ako dobijem priliku pisati nešto – tim bolje. Nedostajat će mi sve vezano uz ovakav način života. Ocjenjivanje, ljetni kampovi... Znam da sam u ovih proteklih 316 dana dobila puno sjećanja. Da, slomila sam nogu i da, išla sam kući 3 mjeseca, ali opet... Puno se tu stvari dogodilo i još će se dogoditi do dana kad budem odlazila, 30. lipnja. Čini se tako brzo, tako blizu. Imam još puno toga za napraviti vezano uz projekt te poraditi na sebi. Ima još stvari koje nisam vidjela, hrane koju nisam probala te ljudi koje nisam upoznala, a upoznala sam ih na stotine. Od ljudi u uredu, cimera do predivnih ljudi iz EVS-a. Svi smo se zbližili i volimo se družiti. Toliko različitih kultura na jednom mjestu. Ne znam kako ću nastaviti sa životom bez da ih vidim barem jednom mjesečno. Mislim, Skype je odličan za ostati u kontaktu, ali ipak nije to to. Oni su svi moji prijatelji i dio mog života. A tek sjećanja... Laško večeri i dan projekta (čitaj kao opuštanje) u Murskoj Soboti; 'besplatna' čokolada kasno u noć na recepciji i dan projekta (čitaj, odmaranje sa vlasnikom Kmetije) u Brežicama; Bollywood noć u Gala Hali, čaj i vino u Pritličju; Sustainability Jam, Dani Dunava, Mladinstival, Škisova...

Ova objava je za svakoga tko se dvoumi volontirati ili bi nešto volio promijeniti. Nešto se mijenja, ako ne svijet, onda to mijenja tebe. Možda neće pronaći lijek za neku bolest ili riješiti problem gladi u svijetu, ali utjecaj volonterstva na moj život je neopisiv. Stvarno ne mogu opisati riječima kako se osjećam trenutno u životu, nisam isprve bila otvorena za bilo kakve promjene, odlazak iz kuće na sasvim nepoznato mjesto nije nešto što bih odabrala bez razmišljanja, više mi se sviđalo farbanje kose u neku ludu boju (učinjeno), napraviti pirecing (moje uho i dalje čeka da se to dogodi, ali hoće!), napraviti tetovažu (također uskoro), naravno tu spadaju i putovanja u neku egzotičnu državu - moja financijska situacija mi to ne omogućava baš često, ali s obzirom da postoje načini kako putovati za nisku cijenu, uskoro ću i to napraviti. Volontirati, susretati nove ljude, povezivati se! Možda nećete biti puno plaćeni, ali (upozorenje! klišeji!) dobiti ćete jako puno iskustva!

Toliko stvari za napraviti, a tako malo vremena. Toliko ljudi i toliko uspomena. Toliko prilika i izbora. Što me čeka kada završim sa EVS-om u Ljubljani 30.06.? Nemam pojma, ali ako će barem malo biti zabavno, kao što je bilo ovo, onda samo naprijed! Još samo 49 dana do toga!